

Evangelium Lk. 2, 1 - 20.

Karácsonyi történet arról szól, hogy miközben Augustus császár népszámlálási rendeletére Mária és József Betlehemben szállást keresett, és csak egy barlangistállóban találtak helyet, hogy Mária megszüljön a koraszülött gyermeket, a pásztorok kinn a pusztában a nyáját őrizték, és a fagyos éjszakában a tűz mellett bóbiskoltak, beszélgettek. Engem ezek a pásztorok foglalkoztatnak igazán. Hogyan kerülnek a képbe? Miről beszélgethettek? És milyen hírt adhattak tovább?

1) Kik a pásztorok?

Izrael történetéből tudnunk kell, hogy földrajzilag három világrész (Ázsia, Afrika és Európa) találkozási pontján fekszik. A történelemben pedig világhatalmak ütközési pontjában állt és azok játéklabdája volt. (Egyiptom, Asszír-Babilónia, Perzsia nagyhatalmai telepedtek rá). Jézus születése idején pedig Róma uralma alá tartozott. (Ritkán örülhetett nemzeti önállóságának, mert csak Dávid és Salamon idejében és a Makkabeusok néhány évtizede alatt volt független). A római elnyomást csak fokozta, hogy a zsidó király, Heródes Róma kegyéből uralkodott, és a nép vezetői is jórészt kollaboráltak a megszállókkal. Az „am-ha-aresz”, a föld népe körében egyre jobban felerősödött a próféták jövendölésébe vetett hit, a szabadító utáni várakozás. A legkivettebbek, a törvényen kívülieknek számító pásztorok voltak, akiket a törvény emberei egy sorba állítottak a „vamosokkal és bűnösökkel” (sokszor a tolvajokkal és gyilkosokkal).

2) Miről beszélgettek?

Talán éppen arról, hogy rájuk is vonatkozik a császári rendelet? Kinek hova kell mennie? Mi lesz addig a nyájjal? Mi lesz a büntetésük, ha nem jelennek meg a népszámláló biztosok előtt? Elképzelem, ott ülnek a tűz körül, az öreg számadó pásztor, a tucatnyi juhász és a fiatal bojtárok. Távolabb a jókora nyáj összebújva, egymást melegítve. A terelő ebek is a tűz közelébe húzódnak. Távolból olykor farkas üvöltés hallatszik. Fenn a csillagos ég.

Az öreg pásztor hallgat. A fiatal bojtár törli meg a csendet. Neki tetszik ez a népszámlálás. Még büszke is rá, hogy a hatalmas császár kíváncsi az ő nevére is.

- Bolond vagy te gyerek – förmed rá az egyik juhász - nem a nevedre kíváncsi a császár, hanem a pénzre, hogy hány embertől szedhet be adót.

A másik juhásznál elszakad a cérna és akkora dühvel kezd az adóról, a szegénységről, a nyomorról beszélni, hogy az öreg pásztornak kell már rászólnia: Kár idegesíteni magad, fiam, attól nem változik meg az isteni császár!

A dühös juhász nem hagyja annyiban. Az öreg iránti tisztelettel, de az isteni császár iránti még nagyobb haraggal kijelenti: Fel kellene lázadni a népnek a rómaiak ellen, hogy végre független lehessen a mi népünk.

Ezt hogy gondolod? - kérdezi a harmadik juhász.

Úgy, hogy saját királyunk legyen, mint a nagy Dávid király – válaszol a dühös.

Halkan megszólal az öreg pásztor: Van királyunk.

Erre az összes nyájőrző megmozdul, még a legkisebb puli is vakkant egyet. A juhászok összevissza hadonásznak, kiabálnak: Heródes nem a mi királyunk, ő a császár bérence. Aki még a saját zsebére is szedi az adót, még többet is, mint a császár. Kegyetlen zsarnok ő, aki nyomorgatja a népet. Gyilkos, aki féltékenységből megölette legközelebbi rokonait. Rokonait? A saját fiait és a feleségét is. Vele kell leszámolni legelőbb!

Az öreg pásztor újból megszólal halkan: Dávid is szedett adót. Dávid is gyilkolt, amikor megölette Betsabé férjét a csatában.

A dühös, az öreg pásztor ellen fordul: - Már megbocsáss nagybölcsességű atyánk, csak nem azt akarod mondani, hogy a római elnyomó császár, a zsidó bábkirály és Dávid szent királyunk egy-kutya?!

Az öreg hallgatott, és fel, a csillagos égre nézett. A tűz kialudni készült, már alig parázslott. A dühös intett a bojtárnak, hogy vágjon ki egy bokrot és az ágait dobja a tűzre. Csend lett, csak a fejszesuhintás, majd az ágak ropogása hallatszott, amint a parázs tüze belekapott. Egyszerre nagy fényel fellobbant a láng. A fényen át látták, hogy valaki közeledik feléjük, lengeti a karját és közben kiabál: Ne féljete! Örömhírt hozok! A téli istállóban egy kisgyerek született. Az anyja pólyába csavarta és az etető jászolba fektette. Gyertek, nézzétek meg!

3) Mit találtak?

Tudjuk a karácsonyi történetből, hogy a pásztorok biztatták egymást, menjenek be a város határában lévő birka hodályhoz és lássák a csodát. Mert aki az ő aklukban megszületett, ki is lehetne más, mint a próféták által megjövendölt Messiás, aki Dávid király trónjára lép, netán ő lesz Augusztus császár utóda, egy világbirodalom császára, igazi isteni fenség!

Azt hiszem az öreg pásztor nem ment velük, mert öreg is volt, nehezen járt és valakinek a nyáj mellett is kellett maradnia. A többiek felkerekedtek. Elsőnek a fiatal bojtár ugrott, aki nagyon csodált minden istenséget: császárt és királyt. Aztán a dühös, akinek haragja a messiás születésének hírére rögvést elpárolgott. Majd a többi mind. Arról sem feledkeztek meg, hogy tejet, vaját, kovásztalan kenyeret és a tartalék bundájukat is magukkal vigyék az Újszülöttnek és szüleinek. Egyedül csak a kis nyájterelő kutya nem tudta kivel tartson. Végül is az öreg lábára feküdt, és hamarosan elaludt.

--- Nem tudom, hogy volt-e egyetlen ember is ott Betlehemben és Izraelben, aki tudta volna azt, amit mi ma már tudunk. Egyetlen világcsászár, egyetlen ország király sem képes megváltani a világot és országot. A **Messiásnak** más a jele: „Kisdedet találtok pólyába takarva és jászolba fektetve!” Aki szabadítót keres a világ bajaira és a maga boldogságára, az megtalálhatja Betlehemben a mintát: „Máriát, Józsefet, és a jászolban fekvő kisdedet!” Ezért:

Örülj Testvérem, mert a Gyermekek megszületett!

Örülj Testvérem, mert így kaptál új életet!

Örülj Testvérem, és tárd ki a szíved ajtaját!

Örülj Testvérem, és boldog szívvel mondj ma imát!